

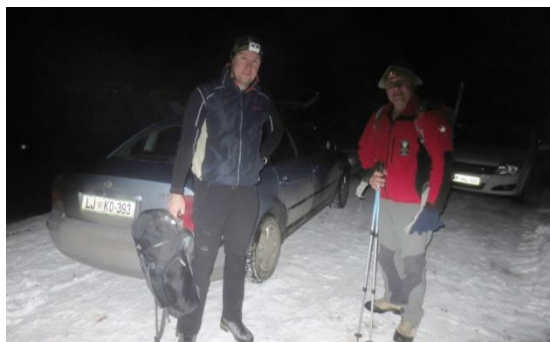
STONE OŽBOLD 50. VZPON NA TRIGLAV

Zadnje decembrske dni sem izkoristil za pohajkovanje z Alešem po Kolpskem robu in po vrhovih Borovške gore, ko je zazvonil mobilni telefon. Na drugi strani je bil Tone Ožbold dolgoletni načelnik vodniškega odseka in moj dober planinski prijatelj:

»Milan za letos mi je ostal še en dolg - za sigurno sem si zamislil, da bom letos izpolnil jubilejni 50. vzpon na Triglav.«

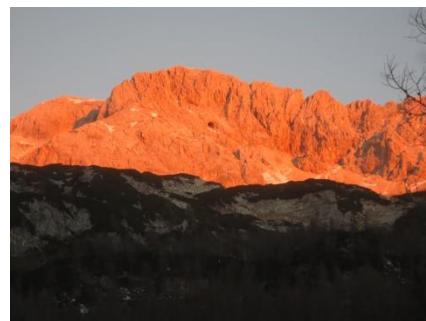
A torej to je, sem se zamislil, verjetno potrebuje kamerata za družbo, jaz pa že dva dni z našim ta mladim od doma in to ravno za božične praznike.

»Vem, da je hitro, ampak mislil sem iti jutri ob pol štirih zjutraj. Saj mi ne rabiš takoj odgovoriti, pokliči me zvečer«, zopet na drugi strani Tone. »Velja, ali gre še kdo zraven?« vprašam. »Samo še sin Gregor, sicer pa bomo sami.« »Velja, se slišiva,« mu odgovorim, hkrati pa razmišljam, kakšen bo sprejem doma ob tej novici.

Naj bo kakor koli, drugo jutro ob pol štirih sta bila Tone in Gregor pri meni in približno ob šesti uri, v popolni temi, smo se odpravili iz Krme. Jutro je bilo mrzlo, okoli - 7 stopinj, v žarkih čelnih svetilk so se iskrili veliki snežni kristali. Vsaj v Spodnji Krmi je še bila zimska idila, čeprav je bila pot kar poledenela in so bile dereze še kako potrebne.

Po dobri uri se je začelo svitati, okoliški vrhovi so pričeli žareti v sončni svetlobi. Na planini Zgornja Krma pa pogledi za bogove. V močni oranžni barvi sta žarela Triglav in razpotegnjena RŽ. To je bilo plačilo za zgodnje jutranje vstajanje.

Še dvajset minut do Prgarce, kjer smo si vzeli kratek postanek za zajtrk in pijačo, nato pa naprej proti Kredarici. Nad studencem nas je pretresel okrvljen sneg. Bilo je ravno na mestu, kjer je bila steza najbolj poledenela. Samo, da ni kaj hujšega pokomentiramo, hkrati pa se je vsak pri sebi nekoliko zamislil. Po dobrih štirih urah smo na Kredarici in tam izvemo, da se je zgodila nesreča z odprtim zlomom noge in je bilo potrebno helikoptersko reševanje. Torej tudi naprej skrajno previdno.

Pot od studenca do Kredarice je bila po večini kopna, samo na posameznih mestih so bile posamezne snežne ali ledene zaplate. Pozna se, da je to prisojna lega in je sonce opravilo svoje, pa tudi nas je prijetno grelo.

Na Kredarici najprej pozdravimo prijazno osebje v osebi vremenarja in vojaka, srečamo nekaj planinskih prijateljev in se pripravimo na vzpon.

Triglav 27. decembra - kopen. Posamezne zaplate snega in pa odseki s poledenelimi stopinjami. Slaba polovica planincev je opremljena z derezami, ki več ali manj praskajo po kamenju, na ledu pa jim pridejo kar prav.

Po slabi uri in pol smo na vrhu. Drug drugemu čestitamo za uspešen vzpon še posebej pa Tonetu za jubilej. Pridružimo se skupini okoli desetih gornikov, ki so že na vrhu in skupaj se veselimo. Tone potegne iz nahrbtnika tablico z napisom in že je pripravljen za slikanje. Prijazna mladenka se ponudi, da nas slika skupaj in vsi trije ponosno poziramo.

Posvetimo se še razgledom, ki so v zimskem času nepozabni. Ljubljanska kotlina in morje so v megli, ostalo pa v soncu. Na severu nas pozdravlja Veliki Klek (Grossglockner če hočete), naši vrhovi pa se zdijo tako blizu, da bi se jih skoraj dotaknil.

Še dobro uro previdnega spusta do doma na Kredarici, kjer nekaj pojemo in se spustimo do Prgarce. Tu si nadenemo dereze kajti od tu je pot zasnežena in večinoma poledenela. Čez dobro uro smo pri avtu in odpeljemo se proti domu.

Milan Mlakar